

tænkning detaillerede Forslag med Hensyn til Omordningen af Statsbanernes hele Administration. At fremkomme med et Forslag sigtende til at foretage Ændringer i den nuværende Organisation allerede i indeværende Rigsdagssamling har imidlertid ikke været muligt; dette Spørgsmaal maa ligge hen i alt Fald til næste Aar. Det er alt for stort, alt for indgribende og omfattende til, at det kan løses uden indgaaende Undersøgelse. Jeg tror derfor heller ikke, der er nogen særlig Grund til at fordybe sig i det forholdsvis underordnede Spørgsmaal, som her er paa Tale. — Derimod skal jeg sige et Par Ord om et andet Spørgsmaal, som er blevet fremdraget i Forbindelse hermed, nemlig med Hensyn til Taksationskommissionen ved Anlægget af den bornholmske Jernbane. Dette er en Sag, som har været Genstand for Forespørgsler og Andragender og gentagne Gange har været fremdragen under Forhandlingerne her i Salen. Ganske kortelig er Forholdet dette, at Amtsraadet havde til Medlemmer af Taksationskommissionen valgt to Mænd, hvis Ejendomme selv berørtes af Jernbaneanlægget. Da den kongelige Kommissarius kom over til Bornholm for at tage fat paa Sagen, erklærede han disse to Mænd for inhabile, og da det vilde tage for lang Tid og være for omstændeligt at sammenkalde Amtsraadet, benyttede Amtmanden en Bestemmelse i Vedtægterne for Amtsraadet, som bemyndiger ham til i et saadant Tilfælde om nødvendigt at handle paa egen Haand. Han udnævnte da to andre Taksationsmænd i Stedet for de to kasserede, og Amtsraadet har for sit Vedkommende ikke gjort nogen Indsigelse imod dette Skridt. Der er imidlertid derefter blevet klaget dels over, at Amtmanden har foretaget dette paa egen Haand uden at sammenkalde Amtsraadet, og dels over, at de nævnte to Medlemmer vare blevne kasserede, idet Ordlyden af Forordningen af 1845, saaledes som fremhævet af den ærede Ordfører, synes at forudsætte, at Taksationskommissionens Medlemmer kun skulle træde midlertidig fra, naar deres egen Ejendom kommer til Vurdering, medens de i øvrigt skulde kunne fungere ved Vurderingen af andres Ejendomme. Med Hensyn til dette sidste Punkt skal jeg oplyse, at den Regel, Administrationen følger i saa Henseende, er den, at en Mand anses for at være inhabil til overhovedet at være Medlem af Taksationskommissionen, naar hans egen Ejendom berøres af Anlægget. Dette forekommer

mig at være et fuldkommen rigtigt Standpunkt; thi det siger sig selv, at hvis vedkommende ikke er i Stand til at hæve sig til en saadan Højde, at han kan se fuldstændig bort fra ethvert Hensyn til sine egne personlige økonomiske Interesser, vil det, at han staar for Tur til at blive taksateret, uvilkaarligt komme til at paavirke det Syn, han har paa de andre Ejendomme, som skulle takseres. Den Bestemmelse i Forordningen af 1875, som den ærede Ordfører nævnte, er derfor i Praksis bleven forstået af Administrationen saaledes, at naar en Mands egen Ejendom berøres af Anlægget, er han aldeles inhabil til at være Taksator, saaledes altsaa, at den nævnte Bestemmelse om, at en Taksator midlertidig fratræder, kommer til Anvendelse i andre Tilfælde, f. Eks. naar en Slægtnings Ejendom takseres. Naar denne Opfattelse er den, som Administrationen ogsaa ved andre lignende Lejligheder har gjort gældende, er det klart, at de to her omhandlede Mænd maatte fratræde, og Spørgsmaalet bliver da kun, om Amtmanden har handlet rigtig ved paa egen Haand at udnævne to andre. Dette er et Spørgsmaal, der — som det oftere er blevet fremhævet — ikke hører ind under Ministeren for offentlige Arbejder, men under Indenrigsministeren. Det er et Spørgsmaal om, hvorvidt Amtmanden har overskredet sin Kompetence. Noget Svar paa det Andragende eller den Klage, som desangaaende indkom i Fjor, var ikke afgivet, inden Rigsdagen traadte sammen i Efteraaret, idet der ikke den Gang forelaa en endelig Skrivelse fra Indenrigsministeren. Men det gør der nu. Indenrigsministeriet har ved Skrivelse af 11te Decbr. 1901 udtalt, at det ganske maa henholde sig til den gennem Indenrigsministeriets daværende 2det Departement i Oktober 1899 udfærdigede Resolution, hvorefter den ved Valget af de ny Taksationsmænd fulgte Fremgangsmaade maa anses for lovlig, og derefter har Indenrigsministeriet under 31te December gennem Kommissarius tilkendegivet Andragerne, at man ikke har fundet Føje til at fravige den tidligere Resolution, og samtidig er Meddelelsen om Sagens Afgørelse med en Redegørelse i Overensstemmelse hermed tilstillet Folketingets Formand. Altsaa, det Ønske, som blev fremsat ved Finanslovens 1ste Behandling, at faa det endelige definitive Svar ad regulær Vej, er nu sket Fyldest. Jeg kan i øvrigt kun tilføje, at for saa vidt der maatte være noget i dette, som ikke tilfredsstillende — jeg tror, at det er fuld-